

JANA BAUER

Gonce in Gerd

Tista obupna knjiga dolgočasnega naslova in kičastih platnic je še vedno ležala na moji zastrašujoče pospravljeni mizi. In čakala. Čakala na recenzijo, na kritiko, na kar koli. Vsaj na to, da bi jo prebral. Ni šlo. Kriza. In red, ki je obvladoval mizo, krizi ni prav nič pomagal. Ravno nasprotno pa je kriza precej pomagala redu, da je zavladal mojemu delovnemu prostoru, ki je bil v najinem enosobnem stanovanju skrčen na celotni obseg srednje majhne pisalne mize, stola, ki ji je pripadal, in lahko bi dodal še lončnico v kotu.

Samo krizi se je bilo zahvaliti, da sem danes vse skupaj vsaj petkrat pospravil. In najmanj štirikrat brez potrebe. Celo lončnico sem že dvakrat premaknil. Tisti obsedeni histerik iz uredništva pa me kliče najmanj trikrat na dan že vsaj tri dni zapored. Še sanja se mu ne, kaj preživljam. Sam si lahko privoščim kvečjemu krizo srednjih let, si spremeni frizuro in si začne namesto skope žene sam kupovati obleke. On, čigar edina kreativnost je, da se izživlja nad napakami ubogih pisunčkov v prid koncepta revije!

Kdaj, sem se vprašal, kdaj sem v takšnem redu že napisal kaj dobrega? Nikoli. In tudi ne bom. In mi je popolnoma vseeno. Če sem se moral odpovedati svojemu prvencu, svojim sanjam samo zaradi Gonca in Gerda, se tudi recenzij, kritik, lektur in drugega sranja ne bom več loteval. Četudi naju pobere od lakote. Polomil bom vse svinčnike, razbil računalnik in si omislil kakšno praktičnejše orodje. Takšno, ki ve, kaj dela, predvsem pa to zagotovo ve njegov uporabnik. Kramp? Lopato? Traktor? Kar koli. Se bom že domislil kakšne rešitve.

Pravzaprav, če premislim, sem bil vedno preveč zaposlen, da bi se utegnil poigravati s kapricastimi krizami. Sam, praktičen, kakor sem, ne bi nikoli zapadel v takšno mizerno stanje. Kriva je bila ona. Njeni bolni prividi. Pogledal sem proti kuhinji. Še vedno je sedela za mizo in bolščala v plesnivo steno, ki sem jo nameraval prepleskati že lansko poletje. Lahko bi se je lotil sedaj! Konec koncev je čopič praktično in uporabno orodje, ki za seboj gotovo ne pušča sivih las, kvečjemu tu in tam kakšno dlako. Svinčnik za čopič! Pa še računalnik in printer iz druge roke navržem. Pleskanje je navsezadnje svojevrstna umetnost. In potem bo spet lahko navdušeno rekla, da sem pravi genij za plesnive stene.

Padel sem že tako globoko, da me je celo ta absurdna domislica nekoliko pomirila. Toda moje s strahom obsedene misli so že v kali zatrle vsako optimistično težnjo in mi vrinile tisti grozni ampak. Tisti apokaliptični ampak, ki bo sledil njenemu navdušenju.

"Ampak Gerd pravi," bo rekla, "da se mu zdi stena prepleskana premalo natančno, preveč površno, ali še bolje, da je povsem brez vsebine."

"Toda nič ne skrbi," bo hitela naprej, da bi me potolažila, "Gonce misli, da bi bila stena lahko z nekaj popravki prav zanimiva."

Če se hočem izkopati iz tega sranja, se ju moram znebiti. Obeh! Gonca in Gerda. Samo tako bova lahko normalno živela naprej, bila tisto, kar sva nekoč že bila. Morala se bo odločiti. Onadva ali midva.

Vstala je in se razgledala po kuhinji. Ni videla, da jo opazujem. Ta čudna odsotnost njenih oči. Nikoli je še nisem opazil. Kaj če se odloči zanju? me je spreletelo. Ne, sem se takoj potolažil, saj me ima vendar rada. Kaj vse je bila pripravljena narediti zame! Spomnil sem se dogodka izpred nekaj mesecev.

Tistega večera mi je zarotniško prišepnila v uho, da bova kmalu bogata. Bila je čisto omotična in oči so ji veselo žarele.

"Ne boš se več utrujal s kritikami, z eseji, z lektoriranjem. Nikoli več ti ne bo treba sprejeti vsake najmanjše neumnosti zato, da preživiva. Lahko boš počel samo tisto, kar si zares želiš," je navdušeno razlagala in se oklepala mojega vratu.

Poslušal sem jo in se zabaval.

"Lahko bova šla na potovanje, morda ti bo koristilo," je nadaljevala.

"A res? Hoteli, prašne ceste, potikanje naokoli brez razloga?"

"Kaj pa Indija?" je vztrajala. "Kaj če bi se za kak mesec zaprla med razsvetljene modrece, askete dvomljivega estetskega videza, med vse tiste prebujence in mistike? Samo pomisli, odkrila bi, kaj je smisel življenja! Vrnila bi se domov in se posmehovala vsem, ki zanj ne vedo."

Pravzaprav mi ni bilo čisto jasno, ali se norčuje ali pa se za vsem res skriva želja po potovanju. Čas, ki sem ga imel, bi mi dovolil največ izlet do najbližje trgovine.

Napol za šalo, napol za preventivo sem odvrnil: "Ampak v Indiji je bila že polovica najinih znancev, druga polovica pa si je privoščila vsaj osem dni dopusta na Baliu. Hočeš postati ena izmed njih?"

"Prav imaš," je odvrnila. "Ravnokar sem se spomnila veliko boljše rešitve. Odšla bova v toplice. To bo nekaj, česar najini znanci zagotovo ne počnejo, kaj šele prijatelji. Vse po vrsti bova očarala z osupljivo barvitimi fotografijami debelušk v najbolj neokusnih kopalkah, belih testenih teles in dedkov s krčnimi žilami. In če bova imela srečo, bova morda v enem od zamaščenih bazenov staknila kakšno zares hudo glivično obolenje."

Zasmejal sem se in si nekoliko oddahnil, kajti bilo je povsem jasno, da noče nikamor. Hip zatem se je nenadoma zresnila in rekla, da bo naslednji dan odpotovala in da je nekaj dni ne bo. Šele ko mi ni hotela povedati kam, sem sprevidel, da je tisto z denarjem resno mislila. Upravičeno sem začel sumiti Gonca in Gerda. Vedel sem, da se stvar ne bo dobro končala, če sta vpletena onadva. Moral sem izvedeti.

"Samo pomisli!" je vzkliknila in pospravila še zadnje kose perila v kovček, "Gonce ve, kje je drugi del Aristotelove *Poetike*, saj veš, tisto o komediji."

Ko bi bil Gonce narejen iz česa otipljivejšega, bi ga tisti trenutek lastnoročno zadavil. Sam Bog ve, kje je pobrala tako neumnost.

“Ampak Gonce res ve,” mi je skoraj v joku zatrjevala.

Takrat sem se prvič zavedel, da je lahko ta stvar nevarna. Gonce in Gerd, nevidna prijatelja moje žene, ki si ju je izmislila bog ve kdaj in zakaj, sta me na začetku celo zabavala. Če bi bil dovolj pozoren, bi že zdavnaj odkril, da ji Gonce in Gerd prinašata čudno grenak priokus in da jo bosta razočarala. Niti slutil pa nisem, kaj bosta naredila meni. Vsakič, ko sem ji prijazno skušal razložiti, da Gonca in Gerda ni, je njen pogled postal poln pomilovanja. Kot da bi bila lika njene porajajoče se shizofrenije nekaj, kar lahko dojamejo le posvečeni. Nekaj, zaradi česar lahko navadne smrtnike le pomiluješ.

“Jutri grem,” je resnobno dejala, “zato ... da boš imel čas živeti.”

Če sem hotel premagati Gonca in Gerda, meni še neznan del njene osebnosti, sem moral postati skrajno zviti in prepričljiv, moral sem igrati njeno igro. Samo tako sem ji lahko prihranil razočaranje.

“Ampak jaz imam rad svoje delo,” sem rekel.

(Čeprav bi večino stvari, ki sem jih moral sprejeti, z največjim veseljem zabrisal skozi okno.)

“Ampak vse to tarnanje in zmrdovanje ...”

“Klišeji!” sem pohitel. “Prevzeti iz biografij slavnih pisateljev.”

“Torej tudi če bi imela denar ...” je nadaljevala.

“Tudi potem,” sem jo prekinil.

“Torej je vseeno,” je žalostno zaključila in se skrila v moje naročje kot majhen otrok, kar je tudi bila. Majhen, bolan otrok.

Zdi se mi, da sem jo takrat slišal čisto po tiho zamrmrati: “Imel si prav, Gerd, ne bi mu smela povedati.”

Naslednje jutro ni odpotovala.

Ampak to se je zgodilo že pred meseci. Gonce in Gerd sta potem svoj vpliv zahrbtno in zvijačno širila in pripeljala najino življenje na skrajne meje obupnosti. Začela sta prav nasilno kršiti moj življenjski prostor. Ne morem verjeti, da sedaj celo sam razmišljam o njej kot o rahločutnem Goncu z izostrenim estetskim občutkom in o skrajno nesramnem, arogantnem Gerdu, izobražencu s pomanjkljivim občutkom za človekoljubje in druge izpeljanke te besede. Vse to je bila ona. Ona si ju je izmislila, jima polagala besede v usta, jih potem prišepetavala sama sebi in na koncu stvar uresničila z dejanjem.

Zakaj je to počela? Zakaj si je izmišljala vse te nemogoče stvari? Zakaj me je porinila v krizo, iz katere se mi zdi rešitev skorajda nemogoča? Se me hoče znebiti? Zaželel sem si, da bi Gonce in Gerd res, ampak čisto zares obstajala. Potem bi ji še vedno lahko zaupal. Potem bi vedel, da ni nič kriva. Ona, ki je tako krhka. Tako ljubka.

Še vedno je stala sredi kuhinje. Pogled se ji je ustavil na miniaturnih slikicah, visečih na steni in pobranih, ali še bolje, izrezanih iz *Enciklopedije velikih mojstrov slikarstva*. Vsak teden je imela razstavo v kuhinji. Otvoritev

sva počastila s pico vsak ponedeljek. In vse samo zaradi Gonca, ki je neumno trdil, da morajo biti takšne slikarske umetnine vsem na očeh. Neumnost! Že zdavnaj je razobesila Rembrandta, brate Limbourg, Canaletta, Salvadorja in Leonarda ... Zaman sem jo prepričeval, da so v ta namen zgradili Louvre ter kup drugih muzejev in galerij. Da so knjige o slikarstvu veliko zanimivejše, če suhoparne podatke o avtorju podkrepijo še barvne fotografije platen. Ne, ona je morala uničiti skoraj celo, na obroke odplačevano *Enciklopedijo velikih mojstrov slikarstva*.

Ce pomislim, da se mi je takrat vse skupaj zdelo še zabavno. Izvirno! Ja, takrat še. Ampak čez čas se človek vsega naveliča. Tudi jaz. Naveličal sem se njene izvirnosti. Naveličal sem se kupov starih časopisov, ki so bili nagrmađeni po vseh kotih in za katere je bila prepričana, da lahko s posebnim postopkom iz njih napoveš prihodnost. Res ne vem, kaj je narobe z Nostradamusom. Naveličal sem se tega, da je ves dan gledala en in isti televizijski program, čeprav sva jih imela štiriinštirideset. Gonce je bil namreč prepričan, da z gledanjem različnih programov v enem dnevu zamudiš najmanj šestindvajset odstotkov oddaj, ki bi te utegnile zanimati ali ti koristiti ali oboje. Kako je le prišel do tako preciznih statističnih podatkov? Res ne vem, zakaj so izumili spored. Naveličal sem se smehljajočega se obraza, s katerim je opremila edino

ogledalo v najinem že tako tesnem stanovanju. Niti malo me ni razvedril. Prej nasprotno. Ampak načečkan je bil s stoodstotno vodoodpornim flomastrom in ga sploh ni bilo mogoče odstraniti. Kljubovalnost, s katero se mi je posmehoval, ko sem si umival zobe, me je iritirala skoraj toliko kot zajedavska trdovratnost Gonca in Gerda. Brez dvoma je bila tudi spaka na ogledalu njuna domislica. Potem je bilo tu še štetje avtomobilov, ki ga je opravljala s tistega kvadratnega metra, imenovanega balkon, ki je tako nesramno dvignil ceno najinemu stanovanju. Bila je vesela, da stanujeva ravno nad najprometnejšo ulico, ki mi je uničevalsko parala ušesa in najedala moj literarni mir. Kako so avtomobili povezani z galaktično dimenzijo, mi nikoli ni uspelo do konca ugotoviti.

Nenadoma je nehala strmeti v slikice. Začela jih je mrzlično snemati s stene. Ko je končala, je vzela *Enciklopedijo velikih mojstrov slikarstva*, ki se je na polici nad štedilnikom, tam, kjer imajo normalni ljudje po navadi shranjeno kakšno kuharsko knjigo, mastila z vlažno soparo argo juhic in ob tem verjetno doživljala pravo žalitev. Vse skupaj je položila na mizo. Čudno, sem pomislil, ko sem se spomnil, da se čas vrti nekje med torkom in petkom. Razstave je imela izključno ob ponedeljkih. Spretno in z nekakšno ljubeznijo do slikarstva, za katero je bil v njeni domišljiji nedvomno zaslužen Gonce, v resnici pa jo je pobrala iz kakšnega romana, je slike jemala iz majhnih, lastnoročno izdelanih papirnatih okvirčkov. Je v tej iztrebljeni in oskubljeni knjigi sploh še kaj ostalo, ali naj začnem odplačevati novo? Odprla je predal v omarici in postavila na mizo lepilni trak. Vsako slikico je natančno prilepila nazaj v knjigo. Tega nisem razumel, spraševati pa tudi nisem hotel. Nikoli prej ni slik lepila nazaj. Ji je žal zaradi vsega skupaj? Sključeno in potrto je sedela tam. Kot da je ni. Obraz čisto tuj. Kaj se dogaja z njo?

Ko je delo opravila, je vstala, šla v kot po metlo in začela pometati. Res čudno. Gospodinjenje je bilo zadnje, kar je spadalo v gonce-gerdovski okvir življenja. Kolikor mi je uspelo dognati, so pri njej znaki normalnega življenja izbruhnili na dan samo takrat, kadar je bila jezna na Gonca ali Gerda. Kot takrat, ko jo je občutek krivde zaradi Gerda pripeljal tako daleč, da ni samo pometla več tednov stare navlake, ki se je nabirala na zlizanem kuhinjskem podu, ampak je celo odstranila plesnive ostanke argo juhic, ki so se neutrudno kopičile na pultu, na mizi, na hladilniku in celo na televizorju.

Takrat sta se Gonce, predvsem pa Gerd prvič začela vtikati v moje delo. Napisal sem kritiko nekega skrajno butastega in zmedenega romana. Kot vedno jo je tudi tokrat prva prebrala ona. Moje kritike so se ji vedno, ampak res vedno, zdele naravnost odlične. Še več. Zanj so bile vrhunski izdelek mojstrske pronicljivosti, skupek do potankosti izdelanega stila in dobro merjenih besed, ki so zadele širino, globino in sploh vse, kar se je zadeti dalo. Ja, takšne so bile njene pripombe. Preden se je vmešal Gerd, ni nikoli prekršila tega najinega neizrečenega pravila, nikoli za hip podvomila. Nikoli prelomila tihega zaveznitva, ki je spremljalo najino zvezo.

Prebrala je, se navdušila, kot je bilo pričakovati, potem pa se je kar naenkrat zresnila, se za trenutek zamislila in začudeno rekla: "Čudno, kaj neki je danes Gerdu?"

"Kaj praviš?" sem jo začudeno pogledal.

"Ni mu vseč," je zašepetala in nenadoma utihnila.

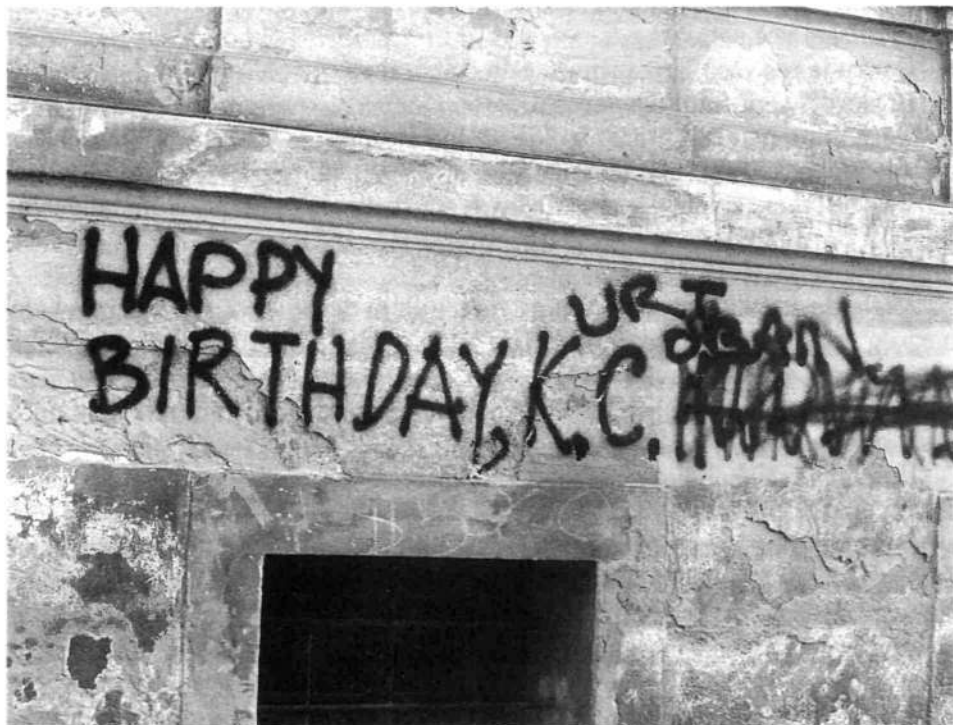
Sprva sploh nisem mogel dojeti, kaj mi hoče povedati in zakaj v ta najin trenutek, ko vendar govoriva o mojem delu, vtika ravno Gerda.

"Pravi, da se mu zdi tvoja ocena površna, da nekako ne dojameš vsebine," je nadaljevala v takšnem tonu, kot bi bila ravno ona najbolj ogorčena nad to Gerdovo izjavo.

Moj pogled je obvisel na njenem naivno nedolžnem obrazu. Od kod vse to? Se sploh zaveda, kaj počne? Saj ne, da bi me skrbelo zaradi kritike, njeno mnenje se mi nikoli ni zdelo kompetentno. Počutil sem se prevaranega, izdanega in zapuščenega. Seveda je morala opaziti bolečino, ki je takrat zasijala iz mojih oči.

"Hej, pa kdo bi se sekiral zaradi Gerda," je skušala neuspešno popraviti škodo. "Poleg tega je Gonce prepričan, da bi bila vsa stvar lahko z nekaj popravki prav odlična."

"Vsekakor," sem se skušal obraniti s cinizmom, "se mora Gonce zaposliti kot urednik. Zagotovo bo vsaka večja založniška hiša z veseljem upoštevala njegove pametne nasvete."

Še nekaj časa se je živčno prestopala in drobencljala okoli mene, vendar sem uspešno ignoriral vsak njen poskus, da bi se izvlekla. Zatem je odšla v kuhinjo, vzela metlo in začela pometati. Skrivaj sem jo opazoval, kako se z ihto oprijema metle in zraven zasanjano poriva sem in tja drobtine, prah in koščke hrane, ki so se že tedne kopičili na tleh. Hotel sem pozabiti. Saj ji bom oprostil, prej pa bom vsaj kak teden utapljal svojo užaljenost v njeni ustrežljivosti.

Potem me je nenadoma iz praznosti in mlahavosti občutij obudila mazo-histično uničevalska strast. Pisal sem roman. Prvenec. Vsak prosti trenutek sem porabil zanj. Ga pilil in izdeloval, mu posvečal vso svojo skrb, dvomil vanj, ga spet povzdigoval in občudoval. Bil je edina svoboda, ki sem si jo lahko privoščil med vsem tistim sranjem, ki nama je zagotavljalo preživetje. In ona? Ona je bila prepričana, da bo veliki bum, da prebija plafon tistega, ob čemer bi ostala brez besed celo žirija za Nobelovo nagrado.

"Povej," sem navrgel mimogrede in ji stopil za hrbet. "Kaj mislita o mojem romanu Gonce in Gerd?"

Še bolj je stisnila ročaj in zmedeno pometla smeti pod mizo, nekaj trenutkov strmela vanje, nato pa jih je pometla spet nazaj k hladilniku. Zakaj sem vztrajal? Lahko bi vedel. Že stisk njene roke, ki se je mrzlično oklepala ročaja metle, bi mi moral zadostovati. In tista begajoča zmedenost njenih oči, ki so v kuhinjskih vzorcih iskale rešitev. Moral bi nehati. Takrat! Ampak nisem. Hotel sem izvedeti.

"Saj je vseeno, ne vem," je zajecljala.

"Daj no, takšna izvedenca za literaturo. Saj mi nočeš lagati, kajne?" se nisem mogel več ustaviti.

"Goncu je res všeč," je mučno začela. "Skoraj zelo všeč."

"In Gerd?" sem sumljivo vprašal.

"Gerd nima pojma o literaturi," je jezno odvrnila.

"Vseeno, povej!" mi ni dalo miru.

"Res ne vem, zakaj," je čez nekaj trenutkov, skoraj v joku nadaljevala, "ampak Gerd misli, da si preveč teoretičen tip."

"Teoretičen?"

"Misli, da so liki preveč papirnati, da v njih ni dovolj krvi. Gerd je rekel, da mogoče zato, ker si bolj teoretik kot ..." se je ustavila.

"Kot kaj?" sem s težavo vprašal.

"Kot kaj drugega," se je skušala izmotati. "Ampak to sploh ni res, razumeš? Gerd nima pojma."

"Hotela si reči: bolj kot pisatelj, kajne," sem se ves omotičen opotekel v sobo. Tokrat je šla predač. Zaprl in zaklenil sem vrata, ki so mizerno kuhinjo ločevala od ušive sobe, in nisem reagiral na njeno vse bolj obsedeno trkanje. Zastrupila me je. Uničila! Moj celotni, skrbno vzgojeni varovalni sistem, ki mi je pomagal preživeti v krutem svetu tam zunaj, se je sesul. Začel sem verjeti tej bedni kreaturi njenih možganov. Zanič, zanič, zanič, je vpil vsak delček moje zavesti. Napetost v meni je sunkovito naraščala, vse dokler nisem celega romana izbrisal iz računalnika in zlomil diskete. Potem sem se umiril, ji odprl vrata.

Ni me ganila njena objokanost, v tistem trenutku me ni ganilo nič na tem svetu. Edino, kar sem si želel, je bilo, da bi nehal obstajati. Ne vem, kaj mi je nežno šepetala v uho, ko sem ležal na postelji in strmel v strop. Ne vem, koliko časa je minilo, preden sem končno zaspal. Koliko dni je minilo, ne vem. Čas je mineval, nič se ni izboljšalo. Jedel sem, spal, spet jedel. Delal nisem. Ona pa je potrpežljivo kuhala argo juhice in naročala pice.

Potem me je spreletelo, da bi v tem trenutku naredila vse. Zato sem ji našel odličnega psihiatra, ki me je navdal z upanjem na rešitev. Ni se upirala. Po treh terapijah mi je povedala, da ji ni treba več hoditi tja in da Gonce misli, da je ne ljubim več. Naj grem sam k njemu, je menda rekel. Poklical sem tega terapevta, za katerega večina mojih znancev meni, da je odličen, in mu povedal, da sem si o njem ustvaril povsem nasprotno mnenje. Posumil sem celo, da je diplomo nekje ukradel. Ob tem šolskem primeru shizofrenije si je upal trditi, da je moja žena normalna! Da gre za čisto normalno osebo, ki le igra norost. Psihatrija se še ni utegnila izjasniti, ali naj to obravnava kot bolezensko stanje. In dokler o tem ne bo kakšnega bolj dokončnega mnenja, nima nobenega smisla, da pacientka še naprej prihaja na terapije, ki so morda povsem nepotrebne in napačne, je zaključil.

S paradoksalnimi dvomji sodobne psihiatrije si torej nisem mogel pomagati. Kaj naj naredim? Naj se budistično sprijaznim z vsem skupaj? Vsaka hvalevredna budistična odločitev se je razblinila takoj, ko sem sedel za pisalno mizo in hotel delati. Ni šlo. Gonce je prepričan, Gerd misli ... mi je zadonelo v glavi, kadar koli sem hotel kaj napisati. In potem me je začel moriti še tisti netolerantni urednik. Sprevidel sem, da moram stvar premakniti z mrtve točke. Jaz edini jo lahko rešim pred njo samo, in s tem bo končana tudi moja kriza.

V kuhinji je nenadoma zaropotalo. Eden od pekačev, naloženih v pomivalno korito, je ubral svojo pot in treščil ob star zarjavel hladilnik. Čemerno ga je pobrala in ga skoraj zabrisala nazaj v korito. Sploh nisem opazil, kdaj je prenehala pometati, si nadelala gumijaste rokavice in začela drgniti pečico. Odločil sem se počakati, da konča. Ni se ravno pogosto dogajalo, da bi pospravljala. Pravzaprav se kaj takega sploh še nikoli ni zgodilo. Njeno mrmranje je bilo najverjetneje namenjeno stoletni maščobi, ki je počivala tam še od prejšnjih lastnikov. Kaj neki sta naredila Gonce in Gerd, da se je spravila celo nad ubogo, nikoli očiščeno električno pečico? Ni bila tip ženske, ki bi pekla kolačke, ki bi pekla kar koli.

Po eni strani se mi je vsiljeval občutek, da moram Gonca in Gerda pustiti pri miru, po drugi strani pa se je zaradi njiju trgalo njeno zaupanje vame. Nenadoma mi je postalo jasno, zakaj ju tako sovražim. Čeprav sta bila samo izmišljotini, ju je občudovala, mene samo ubogala. Zdrznil sem se. Saj je vseeno, sem si zamrmral, znebiti se ju moram, dokler me vsaj še uboga, in vse bo dobro.

Končala je s pečico. Delčki stekla so še vedno ostajali prekriti z maščobo.

"No, vsaj malo se vidi skozi," je zamrmrala sama pri sebi, si snela rokavice in zapustila kuhinjo. Ko je šla mimo mene, sem jo pograbil za roko in rekel: "Pogovoriti se morava!"

“Vem,” je odgovorila obupano, nato pa izginila na hodnik.

Ve, sem si rekel. Kako ve? Vrnila se je oblečena, s kovčkom v roki, pripravljena na odhod.

“Posloviva se torej,” je rekla in strmela v tla.

“Zakaj?” sem zajecjljal. “Odhajaš?”

Samo prikimala je.

“Za vedno?”

Spet je prikimala.

“Ampak zakaj?” sem skoraj zajokal.

“Ne moreta me zapustiti,” je komaj slišno izdabila.

“Naj ostaneta. Prosim.”

“Ne razumeš, ne moreta me zapustiti,” je spet ponovila. “Ostati pa tudi ne moremo, ne bi bilo dobro. Kmalu bi se ju spet hotel znebiti. Hotel bi, da izberem,” je odvrnila tokrat odločneje.

“Kako veš, da sem hotel, da izbereš?” Ničesar več nisem razumel.

“Dooa je povedala,” je pojasnila.

“Kdo?” sem skoraj zavpil.

“V tvoji glavi,” je odvrnila, me poljubila na lice in izginila na hodnik. Vrata za njo so se zaprla.

Bil sem strašansko zmeden. Prepričan sem bil, da je vse skupaj samo kruta šala. Toliko bolj, ko sem zaslišal, da so se vrata spet odprla. Prišla je, ampak ni bila ona. Namestila se je v enem od naslonjačev. Zajetna ženska srednjih let, v neokusni vijoličasti obleki, rdečih, kratko pristriženih las, s cigaro v ustih. Nekaj trenutkov me je opazovala s svojimi malimi, prašičjimi očmi, potem pa stegnila roko in zdi se mi, da je čakala, da ji jo poljubim. Vstal sem in jo začudeno pogledal.

“Dooa,” se je predstavila in spustila roko.

Meša se mi, me je prešinilo.

Odprla je svojo zlizano potovalno torbo, ki je tičala ob njenih nogah.

“Lep parazol, a ne?” je živahno vprašala in mi pokazala čuden kitajski sončnik. “Vendar tega sedaj ne bova potrebovala,” je nadaljevala, pospravila sončnik nazaj v torbo in iz nje potegnila nekakšen pomečkan, star papir. “Najprej bova razčistila nekaj malenkosti.”

“Tega ne rabiš, to ni pomembno,” je mrmrala, ko je z očmi še enkrat preletela zmečkan list papirja in se tu in tam malo ustavila. “Aha,” je nenadoma vzkliknila, “tole si moraš zapomniti. Nihče drug me ne vidi, razen tebe. Razumel?”

Potem je zopet zmečkala papir in ga spravila nazaj v torbo. Vstala je, potegnila cigaro iz ust in puhnila dim po sobi. Spet me je nekaj časa opazovala. Nato me je po moško sunila pod rebra in se zasmejala: “Pravijo, da si težek primer. Da nikoli nič ne verjameš. Ampak name se lahko zaneseš, jaz te ne bom nikoli zapustila.”